

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΡΥΛΟΥΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΠΡΩΤΗ ΚΑΤΑΡΑ

ΕΚΕΙΝΟ τὸ ἀπόγευμα ἐκτάκτως αἰματηρὰ ἠπλώθη ἡ δαίτη εἰς τὴν μικράν, ἀλλὰ πάντοτε φαιδρὰν καὶ εὖθυμον πολίγυνην τῆς Παλαιστίνης. Ὁ ἥλιος, κατελθὼν βραδέως ὀπίσω ἀπὸ τὴν ἀπορροῶγα ἀκρώρειαν τοῦ Καρμήλου, ἐσκόρπισεν εἰς τὸν οὐρανὸν αἶμα ἀντιφωτὸς καὶ αἱ κορυφαὶ τοῦ Μαγεδὸ καὶ τοῦ Συχεμ. καὶ ἡ λοφοσειρὰ τοῦ Γελβοὲ ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἦσαν σώματα, ἀφ' ὧν πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀφαιρεθῆ ἡ κεφαλὴ καὶ ἔμεινεν αἰμοστάζων ἤδη ὁ τράχηλος.

Τὸ θέαμα τὸ πρωτοφανὲς ἔκαμε ριγηλὴν αἴσθησιν εἰς τὸν ἀφελῆ λαὸν τῆς μικρᾶς κωμοπόλεως. Εἰς τοὺς στενοὺς ἀνηφορικοὺς τῆς δρόμου οἱ ἄνδρες ἀντήλλασσον χαμηλοφώνως λέξεις τρόμου καὶ αἱ γυναῖκες εἰς τὴν μεγάλην κρήνην ἔρριπτον περίφοβα βλέμματα πρὸς τὰ ὕψη, καὶ ἐψιθύριζον τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ὁ γηραιὸς Ραββῖνος, τοῦ νόμου ὁ σοφὸς ἐξηγητῆς ὁ ἀναγινώσκων ἐπίσης εἰς τὰ ἄστρα ὡς καὶ εἰς τὰς παλαιὰς γραφάς, ἐτήρει ἤδη σιωπὴν ἀπόλυτον καὶ μόνον τὸ βλέμμα του τὸ ἐρευνητικὸν κατερχόμενον ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἐδυθίζετο εἰς τὴν μακρὰν ὁδὸν καὶ κονιορτώδη, ἡ ὁποία ἔφερεν ἀπὸ τοῦ κόλπου τοῦ Χαΐφέ.

* *

Ἀπὸ τὴν ὁδὸν ἐκείνην ἐθεάθη ἐνωρίτερα τοῦ συνήθους ἐπιστρέφων εἰς τὸν πτωχικὸν του οἶκον ὁ τέκτων Ἰωσήφ. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο ὠχρὸν καὶ ὁσάκις τὸ ἀπέστρεφεν ἀπὸ τῆς αἰματηρᾶς ἀνταυγείας τοῦ ἡλίου, ἔντρομος πρὸς τὸ ἄλλο

ἄκρον τῆς ὁδοῦ, τὸ πρόσωπον τοῦ ἀγαθοῦ οἰκοδόμου ἐγίνετο πελιδνόν.

Εἰς τὴν θύραν τοῦ οἰκίσκου ἀνήσυχος τὸν ἀνέμενεν ἡ Μαρία.

— Ἐμαθες τίποτε ;

— Ναί, λυπηρά.

Καί εἰσῆλθον εἰς τὸν οἰκίσκον.

— Ὁ βασιλεὺς ;

— Διέταξε νὰ εὐρεθῇ τὸ νήπιον.

— Ἀλλὰ πῶς ;

— Τρομερὰ ἡ ἀπόφασίς του. Θὰ σφαγοῦν ὅλα τὰ παιδιά τὰ κάτω τοῦ ἐνὸς ἔτους. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Μεσσίας δὲν θὰ σωθῇ.

— Καί τώρα ;

— Ἐτοίμασε τὴν ὄνον. Ὁ διδάσκαλος Ὁξίηλ θὰ μᾶς προστατεύσῃ ἕως νὰ ἐξέλθωμεν τῆς πολίχνης. Ἀπ' ἐκεῖ θὰ κατευθυνθῶμεν διὰ τῆς κοιλάδος τοῦ Ἰορδάνου πρὸς δυσμὰς εἰς τὴν χώραν τῶν Φαραώ.

— Ὁ, Κύριε ! εἶπεν ἡ ἀτυχῆς μήτηρ, καταπλαγεῖσα ἀπὸ τὸ μέγεθος τῆς ἐπιχειρήσεως.

— Ἀλλὰ μὴ γάνωμεν καιρόν. Ἐπίσαξε τὴν ὄνον.

* *

Ὡς κεραυνὸς ἐν αἰθρίᾳ διεδόθη ἤδη ἀνά τὴν μικρὰν πολίχνην ἡ ἀπαισία εἶδησις.

Ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου τῆς εἰς τὸ ἄλλο οἱ τέσσαρες ἀγγελιαφόροι τοῦ Πιλάτου, ἐπιβαίνοντες τῶν μικροσώμων συριακῶν τῶν ἵππων, καὶ κτυπῶντες ἀντὶ σημάτων ἐπὶ τῶν πλακοστρώτων ὁδῶν τὰ χάλκινά των δόρατα, ἀνήγγειλαν τὴν τρομερὰν ἀπόφασιν τοῦ βασιλέως, καλοῦντες τοὺς διδασκάλους καὶ τοὺς ἱερεῖς νὰ ὑποδείξωσι τὰς οἰκίας ὅπου ὑπάρχουσι παιδιά ἡλικίας κατωτέρας τοῦ ἐνὸς ἔτους.

Καὶ ἀπαθεῖς, ἀναίσθητοι εἰς τὴν συμφορὰν, οἱ ἄγγελοι ἤρχοντο, διεκοίνουσι ὅτι καλλίτερον θὰ ἦτο εὐσυνείδητος καὶ ἀκριβὴς νὰ γίνῃ ἡ ὑπόδειξις διὰ νὰ μὴ σφαγῶσι καὶ παιδιά μὴ ἀνήκοντα εἰς τὴν κλάσιν ταύτην.

Καὶ προλαμβάνοντες αὐτοὶ τὴν ὑπόδειξιν, καὶ γνωσται

καλοὶ τοῦ τόπου καὶ τῆς μικρᾶς πόλεως, ἔσπευδον νὰ ἐπιταχύνωσι τὸ ἔργον των καὶ ἤδη εἰς πᾶσαν θύραν ἀποκρῦπτουσιν καὶ ἐν ἀθῶν νήπιον, μέγας σταυρὸς ἀπὸ λευκὴν ἄσβεστον ὑποδεικνύει τὸ σφάγιον.

Ὅπισθεν των ἀναμένουσιν οἱ κήρυκες τοὺς στρατιώτας τοῦ Πιλάτου, πολλοὺς, ἀγρίους, ἀναισθήτους, κωφούς εἰς παρακλήσεις γονέων καὶ εἰς σπαραγμοὺς μητέρων. Ἀρχηγὸς των εἶναι ὁ ἵππαρχος Σιβούρτιος, ὁ ὠμὸς Ρωμαῖος, ὁ παλαιὸς θηρισμάχος, τὸν ὁποῖον ἐπίτηδες ἔφερεν ἀπὸ τὴν Ρώμην ὁ Πόντιος Πιλάτος, ἐν' ἀπὸ τοὺς ἀγρίους καὶ αἰμοχαρεῖς ἀνθρώπους, δι' ὧν περιεστοίχισε τὸν θρόνον του ὁ αἰμοδιψῆς βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας. Καὶ ἀκολουθοῦσι τὸν Σιβούρτιον διαλεκτοὶ ἕνας κ' ἕνας οἱ στρατιῶται οἱ θηριώδεις, οἱ ὁποῖοι ἀπαθεῖς καὶ χαίροντες ἔλαβον τὴν αἱματηρὰν προσταγὴν.

Ἀκούεται ἤδη ὁ ποδοβολητὸς τῶν ἵππων των ἐπάνω εἰς τὸ λιθόστρωτον τῆς ὁδοῦ καὶ ἡ τραχεῖα φωνὴ τοῦ Σιβουρτίου δίδοντας τὰ ξένα καὶ ἀήθη Ρωμαϊκὰ προστάγματα ταράττων τὴν γαλήνην τῆς περιφόβου πολίχνης, τὴν ὁποίαν ὡς χθὲς ἀκόμη εἶχε κατοικητήριον ὁ γέλως καὶ ἡ εὐθυμία καὶ ἡ ἀρελῆς χαρὰ, καὶ εἰς τὰς πρώτας ἀκτῖνας τῆς σελήνης ἀστράπτουσι τὰ Ρωμαϊκὰ κράνη καὶ στίλβουσιν αἱ χάλκιναί ἀκμαὶ τῶν μακρῶν ἀκοντίων τῆς κουστωδίας.

*
**

Ἀπὸ τῶν μικρὸν κατάλευκον οἰκίσκον, τὸν ἀπλοῖκὸν καὶ ἤρεμον, μὲ τὴν μικρὰν του αὐλὴν καὶ τοὺς χαμηλοὺς του φοίνικας, νά! ἐξορμᾷ τώρα ἄλλοφρονοῦσα ἡ πτωχὴ μήτηρ.

Εἶναι ἡ Ἐσθὴρ ἡ σύζυγος τοῦ ξυλουργοῦ Σαφέρ, ἡ κόρη τοῦ σεβαστοῦ διδασκαλοῦ Νοεμίου. Αὐτῆς πρώτης ἔλαχεν ὁ κληρὸς νὰ θρηνησῇ τὸ τέκνον τῆς.

Δύω στρατιῶται τοῦ Πιλάτου εἰσῆλθον εἰς τὸν οἶκόν της καὶ ἠρεύνησαν. Ὁ σύζυγος ὠχρὸς καὶ δάκνων τὰ χεῖλη δὲν ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐρώτησίν των, ἀλλὰ μία κραυγὴ ὀξεῖα. κραυγὴ νηπίου δυσμοίρου, ὠδήγησε τοὺς φονεῖς πρὸς τὴν μικρὰν ἀποθήκην, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὀπισθεν σωροῦ ξύλων καὶ ρινισμάτων ἡ πτωχὴ μήτηρ εἶχε καταφύγει διὰ νὰ σώσῃ τὸ τέκνον τῆς.

Οἱ ἄγγριοι στρατιῶται ὤρμησαν πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἀπεκάλυψαν τὴν μητέρα καὶ ἤρπασαν τὸ βρέφος. Καὶ ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἔξω συνεκράτουν τοὺς ἵππους των ὑβρίζοντες καὶ ὁ πατήρ του συνέσφιγγε τὰς πυγμὰς ἐν ἐπιγνώσει τῆς οἰκτρᾶς του ἀδυναμίας, οἱ δῆμιοι κατέφεραν τὴν ρομφαίαν ἐπὶ τοῦ μικροῦ τραχήλου καὶ ἡ μικρὰ κεφαλὴ ἀποκοπεῖσα κατεκυλίσθη πρὸ τῶν ποδῶν τῆς μητρὸς. Τὸ αἷμα ἔβαψε τὸ πρόσωπόν της καὶ τεμάχιον σαρκὸς ἐσφηνώθη εἰς τὸ στόμα ὡς διὰ νὰ τῆς πνίξῃ τὴν τελευταίαν κραυγὴν.

Καὶ ἀπῆλθον οἱ στρατιῶται ἐξηγγριωμένοι τῶρα ἐκ τῆς θεᾶς τοῦ αἵματος καὶ ἐτράπησαν εἰς ἄλλο θῦμα των, ἐνῶ ἡ μήτηρ ἀλλοφρονοῦσα ἐκ τῆς ὀδύνης, μὲ τὴν κόμην λυτὴν, ἐρρίφθη εἰς τὸν δρόμον διὰ νὰ φωνάξῃ ἐκεῖ ἐλευθέρα καὶ νὰ ἐκχύσῃ τὸν πόνον της.

Καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ τέκτων Ἰωσήφ καὶ ἡ σύζυγός του Μαρία, παρακάμπτοντες μὲ τὸν Ἰησοῦν ἐπὶ τῆς ὄνου τὴν μικρὰν ἀνωφέρειαν τοῦ Σαφῆδ, εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὀποίας ἐβλέπον πλέον τὸν δρόμον τοῦ κόλπου Χαϊφά, ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ ἐσώζοντο πρὸς τὴν Αἴγυπτον, ἤκουσαν τὴν σπαρρακτικὴν κραυγὴν τῆς μητρὸς ἀνερχομένην πρὸς τὰ ὕψη καὶ ἐρρίγησαν εἰς τὴν πρώτην κατάραν, ἡ ὁποία ἀπηυθύνετο κατὰ τοῦ ἱεροῦ παιδίου.

— Ὅποιος δῆποτε καὶ ἂν εἶσαι σὺ ὁ Μεσσίας, διὰ τὸν ὁποῖον χάνομεν τὰ τέκνα μας, τὸ αἷμα των ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου !

Γ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

Εἰς τὸν φίλον μου Ρ'...

πιστεύοντα εἰς τὴν μετεμψύχωσιν.

ΜΙΑ γάτα χθὲς ἐχίμισε τὰ μάτια νὰ σοῦ βγάλῃ.
Μὰ ἀφοῦ τὴ μετεμψύχωσι πιστεύεις ἔς τὰ σωστά σου,
πές μου νὰ ζῆς :— Ἐ τὴ γάτα αὐτὴ ἔμπορεῖ νὰ ἦταν ἄλλη
παρὰ ἡ μακαρίτισσα ψυχὴ . . . τῆς πεθερᾶς σου ;

ΣΑΤΑΝΑΣ